

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESpanya** 8 rals Guaya y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

MISERERE.

Lo govern no dorm sempre que tè son, no menja sempre que tè gana, ni béu sempre que tè set.
Vaig a demostrarho.
¡Pobre govern! ¡En mitj de tot, me fá una llástimal...

¡Y còm ha de dormir en Sagasta, per aficionat que siga á fer bacinas, si á cada instant se diu... y 's murmura... y 's assegura.

Res, que als quartels hi ha fermentacions, y que 'l militarisme, per mica que bulli fàcilment pot tornar-se agre.

Avuy dia 'ls paisans ja no fan pò, á ningú. S' ha acabat la rassa dels barricaderos: los més revolucionaris desitjan que 'ls soldats treguin las castanyas del foch, per menjarse'as sense escaldarse 'ls dits.

¡Y 'ls soldats sobre tot es lo que preocupa al govern! Es molt bonich. Fins ara s' havia assegurat que l' exèrcit espanyol era l guardià més segur del ordre. O sinó ¿perque 'l sostenim? ¿Per acometre guerras extranjeras? ¿Per luxo? No senyors: per guardá l' ordre.

Y no obstant los ministros no apartan la vista dels quartels, com si d' allá, y solament d' allá hagués de sortirne la *hidra revolucionaria*.

¡Estém b'n posats!
Li passa al govern lo que al amo d' aquell gòs de presa: vá comprarlo porque li vigilés lo rebost, y 'l gossot vá netejarli tots los prestatjes, y en un moment en que tractava de demanarli comptes ab un bastò, vá tirárseli a sobre y vá destrossarlo.

En Sagasta posseheix lo gos y no pot desferse'n.
Per aixó 'l govern no dorm sempre que tè son.

Ademés tot sovint pert la gana.
Y creguin que no n' hi ha per menos.
Un dia al anarse á seure á taula, reb un telégrama de Cuba anunciantli que s' han insurreccionat deu milions de duros, que ja no tornarán á entrá á la caixa.
Se citan noms de alguns personatjes de la situació. S' assegura que hi ha diputats compromesos y fins lo director de un periódich ministerial, que ha sapigut aprofitarse de aquest desfalch considerable, y posar entre ell y la justicia la frontera de per mitj.

¿Qui menja ab unas noticias de aquest calibre?
Donchs encare no n' hi ha prou. Com que aixó de las irregularitats son com los bolets, que ván á temporadas, cau á Madrid com una bomba la noticia de un altre desfalch procedent de Filipinas, realitat en circunstancias molt parecudas al de Cuba. També hi ha personatjes de la situació compromesos... fugitius... autos del jutje que arriban tart, etc., etc., etc.

Y per no ser menos, á Madrid mateix se fonen cent mil duros de certa caixa militar; y á Lleyda fins á Lleyda! s' escapuleix lo Depositari de la Diputació provincial, deixant un descubert de cinquanta sis mil y pico de pessetas.

Naturalment, davant de aquest joch de tramoya 'ls ministros se quedan mitj espalmats y ab tres pams de boca oberta.

Per aixó encare que obrin la boca no menjan.

Lo dia 18 del corrent s' han obert las Còrts.
¿Qué farà 'l govern?
De moment tenim qu' en Cánovas li ha ofert la seva benevolencia, y creguin qu' es molt pitjor aixó que una garrotada á la nuca.

Perque la benevolencia d' en Cánovas, per ser seva, significa lo que vaig á dirlos:

—No hi ha cap necessitat de que pugin los conservadors. Per fer política genuinament conservadora, per no acometre la més minima reforma, per perseguir á la premsa, per fastidiá' á tothom, ab en Sagasta n' hi ha prou y massa.

Y mentres tant las oposicions s' escaman y 's preparan á combatre á un govern tant inútil y pastelero, y 'ls mateixos amichs de 'n Sagasta qu' esperavan alguna cosa d' ell y s' han quedat ab las mans vuidas xarriquejan de dents y 's preparan á fer coro ab las oposicions.

Y aquí tenen que si 'l govern tè set, no se li esperan sinó mals tragos.

¡Pobre Sagasta!
Haver arribat á las alturas que tant ambicionava y quedar-se tant desamparat!

¡Tenir son y no poder dormir! ¡Tenir gana y no poder menjar! ¡Tenir set y no poder beure!
¡N' hi ha per tirá 'l tupé á las brasas!

P. K.

DOS CONFLICTES RESOLTS.

CRUNYINT, amenassant ó amansintse, segons las circunstancias, la Bulgaria continúa fent de las sévas, aguantantse en la mateixa situació; pero sense poguer adelantar un sol pas.

Lo seu apuro tothom lo coneix. Sense rey que la mani y trobantse ab un trono nou y flamant que li costa un ull de la cara, la trista Bulgaria, parodiant á Diógenes, busca no un home, sino un mortal que vulga encasquetarse la corona y utilizar aquest trono tant á duras penas construhit.

Bè ó malament, los búlgaros sembla que sense rey ja passarian; pero Russia se 'ls planta al davant, y ab tota l' autoritat que li concedeixen los millons de soldats que posseheix, diu als vehins de Tirnova, *Sofia* y demès senyoras conegudas:

—Ja fa massa dias que m' estich esperant: nombreu un rey desseguida, ó sino...

—¿O sino qué?—

Lo rus no respón: pero 's gira rápidamente, y exte-nent lo bras, ensenya uns quants barcos de guerra que tè anclats á la bahia de Varna.

Somoguda per aquesta *amistosa* indirecta, la Regencia búlgara comensa á corre per aquí y per allá; visita agencias de colocacions, posa anuncis en los diaris, atura á la gent que passa pel carrer...

Tot es inútil: la clase d' aspirants al trono escasseja cada dia més, y 'ls pobres búlgaros tornan cada vespre á casa ab las mans al cap y la qua entre camas, sense haver pogut fer fira ab ningú d' aquestos que fan... cara de reys y tenen trassa per serne.

—¿Qué farém?—diu tot desalentat en Karavoloff.
—¿Qué sè jo!—respon tristement lo venerable Stambuloff.

Y 's quedan mitja hora mirantse, ab més ganas de plorar que d' altra cosa.

Russia no para may d' amenassar, los dias van es-correntse, 'ls barcos de Varna comensan á impacientarse... y 'ls infelissos búlgaros no troban rey

—¡Tal vegada si ho deyam á fulano!—exclama un ciutadà de bona fé.

—Més aviat á sutano!—contesta un altre.
—Jo ho proposaria al princep Waldemar,—anya-deix un tercer.

—¿Qué hi entent aquest fulano en portar la corona?
—Son pare es rey, y venintne de mena...

—Tè rabò aquest: ho consultarem á la Asamblea.—
La *Sobranie* 's reuneix en quatre esgarrapadas, per-que la cosa es molt urgent, un diputat proposa la candidatura del simpálich Waldemar, fa 'l seu elogi sense coneixel ni sapiguer qui es, y com ja es de suposar, l' Assamblea l' elegeix per gran majoria rey de Bulgaria. Li envian un parte á corra-cuyta, esperan ab afany la contestació, aquesta arriba y ¿qué diu?

No més que aixó:
«Gracias per l' obsequi; pero no accepto. L pare no ho vol.»

¿Qué poden fer los búlgaros en vista de sa crítica situació y de la obstinada negativa de tots los designats pera ocupar lo seu trono vacant?

¿Qué poden fer? Lo següent:
Més ensá de Bulgaria, al mitj mateix d' aquesta hermosa península, patria del art y dels macarrons, hi ha una personalitat respectable, qual nom ompla 'l món de polo á polo.

Estimat de tothom, mimat y adulat per las testas coronadas, consultat per resoldre conflictes de gravetat inusitada, aquest personatge tè todas las condiciones que s' poden desitjar en un rey.

Experiencia, talent, firmesa, autoritat, amichs: si convé fins pot fer sants y santas.

Ja s' haurá comprés que 'm refereixo al Papa.

Si senyors: lo Papa no tant sols está en aptitud per ser rey sino que desitja, ansia, necessita serho.
Sempre ha viscut ab la mateixa caboria; pero lo qu' es ara, ja no ho ha pogut dir més clar:

—Sense ser rey, sense cenyir corona, sense 'l poder temporal, la situació del papat es insostenible.—

¡Ánimo, pues, búlgaros!

A vosaltres us falta un rey: al Papa li falta un trono. Ab una sola paraula podeu sortir del pantano en que Rússia us ha ficat.

Nombréu rey de Bulgaria al Papa y ningú hi tindrà res que dir.

¡Quina manera més bonica de resoldre dos conflictes!

FANTÀSTICH.

OPRO de L' *Esquella de la Torratxa*: «Dimecres vinent, dia 21, si alguna causa no ho impedeix, s'estrenarà en lo *Teatro de Catalunya* (antes de *Ribas*) per la companyia que dirigeix lo Sr. Tutau, lo drama català en tres actes y en prosa titolat *Lo Bordet*, original de nostre estimat director, D. J. Roca y Roca.

»Subrayo la paraula *original*, perque 'm consta que per escriure aquest drama 'l seu autor no s'ha inspirat pròxima ni remotament ab cap obra nacional ni estrangera. Es un drama essencialment català.

»Sent molta la curiositat que hi ha per veure aquesta producció, 'ls participo que desde 'l pròxim diumenje, 's despatxa en contaduria.

»Lo reparto de *Lo Bordet* es com segueix:

»Rosa, Sra. Mena.—*Evira*, Sra. Ferrer.—*D Lluís*, Sr. Tutau.—*Pere Blay*, Sr. Martí.—*Martinet*, senyor Oliva.—*Manquet*, Sr. Capdevila.—*D. Jacinto*, senyor Nieto.—*Arcalde*, Sr. Borràs.—*Duran*, Sr. Llibre.—*Doctor Pau*, Sr. Daróki.—*Agutzil*, Sr. Monner, y *Tomás*, criat, Sr. Buxeda.—Hi ha ademés un personatge nou en lo teatro: lo teléfono.

»L' acció es contemporànea: los actes primer y tercer passan al Masnou y 'l segon á Barcelona.

»Per avuy no 'ls dihem res més.

»Perque lo demès ha de dirho 'l públich.»

A fi de celebrar dignament l' aniversari de D. Alfonso XII 'ls romeristas han encarregat una corona á Barcelona.

En cambi 'ls conservadors l' han encarregada á Paris.

¡Velsbi aquí retratat á n' en Cánovas de cos enter! En Cánovas que creu qu' Espanya está tant degenerada, que no serveix ni per fer una corona mortuoria.

Per lo demès ha obrat molt santament acudint á Paris.

Per coronas mortuorias en lloch com en aquella terra esencialment republicana.

Allà saben enviar al cementiri no tant sols coronas, sinó fins als que las portan.

Exemple Lluís XVI.

S'ha dit aquests dias qu' en Cánovas ha declarat que si algun dia l' esquerra unida ab en Romero Robledo fos cridada al poder, eli emigraria per no veure.

¡Quina felicitat per Espanya, si 's posés de moda un sistema per l' istil!

Suposem que succeheix lo següent: Cridan á n' en Cánovas y emigra en Sagasta; cridan á n' en Sagasta y emigra en Lopez Dominguez; cridan á n' en Lopez Dominguez y emigra en Cánovas... No caldria sinó que 'ls cridesen á tots plegats y tots plegats fugirian.

¡Quina felicitat!

Llavors si que podríam dir que val més un punt que mil lliuras.

En Nuñez de Arce, no content ab lo discurs, ha publicat una carta furiosa contra 'ls que s' han ocupat d' ell y de la seva obra.

Suposa que aquests no l' han llegida, y que si l' han llegida no l' han entesa: diu que no son liberals. ni catalans, ni sisquiera personas decents y afegeix que per molt qu' empinin la seva soberbia, no arribaran may á l' altura del seu despreci.

¡Cuidado, D. Gaspar, cuidado! Miri que si continua disparantse de aquesta manera, aviat no li quedarà pólvora ni res.

Y á fe sentiria véure'l buit com un cohet, després del castell de fochs.

Continguis, y no vulga quedar-se ab la pell tota socarrimada.

La situació militar:

Lo general Merelo renuncia á la gran creu del Mérit

militar, creyent que ha sigut posposat en los ascensos, y 'l govern cremat, pensa encausarlo.

Lo mariscal de camp Sr. Berges ha demanat que se 'l deixi en situació de quartel.

Y 'l coronel de un dels regiments de guarnició á Madrid tracta de renunciar al seu empleo, honors y preeminencias.

En tot aixó 'l pobre Sagasta, pensant ab aquell ditxo:—Cuidado, noy, que de un manech d' escombra 'n van sortir set balas.

¡Malehit siga qui va inventar las armas! ¡No valdria més que al món no hi hagués més que culleras y forquillas?

Tota la premsa de las nacions llatinas s' ocupa fent grans elogis de la gran figura de Castelar.

Un periódich portugués *La Discussió* de Oporto, diu lo següent:

«Castelar es la figura més atractiva de la rassa llatina y 'l llas més ferm de la seva unió. Per aixó deu considerarse'l com la seva primera personalitat. Quan arriba l' hora de caure las monarquias el celará y defensará 'ls interessos populars ab una probitat y ciencia superiors á la de aquests maniquis vanitosos que ostentan los regis atributs, per la gracia de Déu, y la desgracia dels pobles.»

Lo nou tomo de poesias del aplaudit poeta D. Friedrich Soler, mestre en gay saber, que publicarem dintre de poch, ab lo titol de *Nits de lluna*, estarà il·lustrat ab dibuixos de Pellicer y anirà precedit de un prólech de D. Valenti Almirall.

La impressió está ja molt adelantada.

Lo dia 12 de novembre l' infanta D.ª Eulalia va parir un noy robust. (Aquests noys sempre son robustos.)

Y aixó que l' infanta s' havia casat ab lo fill del Duch de Montpensier, lo dia 6 de mars del corrent any.

De manera que desde 'l naixement al part han mediant 8 mesos y 6 dias justos.

¡Visca 'l progrés!

Una frase de la *Regencia*; ey, entenémnos: de la *Regencia*, periódich:

«Sense patria no pot haverhi llibertat, y sense llibertat no pot haverhi monarquia.»

Y sense menjar del pressupuesto, es impossible: no pot véure's lo món al revés.

Un fill de D. Manuel Silvela ha ingressat á l' esquerra.

Los Silvelas son aixis: los uns ab los conservadors; los altres ab los liberals.

L' un aguanta la candela;

l' altre apaga 'l cremallot.

Ves abont vulgas, que per tot

tropessas ab un Silvela.

La situació de Fraga:

Hi ha en aquella població 100 expedients instruhits per atrasos; á més 700, quals fincas han passat á poder del govern per no pagarse la contribució; y per acabarho d' arrodonir, no hi ha un sol treballador que tinga feyna.

Aixó, aixó es lo que passa

en la famosa terra de la Massa.

No s' hi cull ni una figa...

Tan sols recaudadors... ¡Malehit-siga!

Los esquerrans están enfutiemats.

Celebravan l' altre dia una reunió en lo cassino de l' Esquerra, y un socio va dir que las cosas d' Espanya no anirian bé fins que á n' en Sagasta li lliguessen una corda al coll.

—Quan arriba aquest cas, va dir, jo tiraré de la corda.

Quí aixis s' expressava, es un cerè de Madrid, anomenat Ochoa.

¡Qué vol que li digui! 'M sembla que aixó de la corda es una mica massa fort.

Casi valdria més convertirli 'l tupé ab candela.

Y aixis, en lloch de donar fum, donaria llum.

Alemania 's nega resoltament á concorre á l' Exposició universal de Paris de 1889.

Es molt natural.

A l' any 70 Alemanya va vence á Fransa ab las armas a la ma; y are t'è por de que Alemanya vensi á la Fransa ab las armas de la pau.

Fa bé en retirarse.

La prudencia es una gran virtut.

A Bagá 'l cementiri está obert y abandonat.

Y dintre del cementiri hi ha sempre porchs y gossos que pasturan á *tuti-plé*.

Devegadas també hi entra 'l rector.

¡Un rector rodejat de porchs y gossos, dintre de un cementiri! ¡Gran assumpto per un quadro del género frèstech!

¡No hi haurá cap pintor que s' encarregui de fixarlo sobre la tela?

El Liberal de Madrid proposa un medi per conjurar la crisis que aménassa á la classe obrera catalana, que 'l Sr. Moret se 'n vingui á Catalunya á fer uns quants discursos.

Per mi que vinga, á véure si t'è pit per dir als catalans, lo que va dir als obrers vascongats:

—Minyons, féu economias.

Me sembla que si vingúes en Moret, los obrers de Catalunya aquell dia ni menos menjarian patatas. Perque las hi tirarian totes.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Sant Martí de Torroella, no content ab tenir una majordona, t'è també á la mare d' aquesta, y á l' una y á l' altra las té, segons semb'a, contra la voluntat del marit y pare respectiu, que ha acudit en va al Vicari general, sense obtenir més que promesas y cap resu tat pràctich. Aixis practica aquell rector los manaments de la llei de Déu y l' Evangeli, agafantho al revés.

Ja han arribat los missionistas á Torredembarra, y á pesar de que l' rector circuitá invitacions impreses per anarlos á rebre, la comitiva va ser molt magra.—Quan la missió estigué á Pobla de Montornès, la majordona del rector, al sortir de una de las platias arreglava 'ls trastets per anarse'n.—Qué fas? va dirli el rector.—Me 'n vaig perque 'l predicador ha dit que la dona que está ab un home sol, viu en pecat mortal.—Alto, aixó no ho ha dit per no-atres, digué 'l rector sinó per certs homenots. La majordona 's quedá y continua servintlo.

Per sermons estúpits y bárbaros los que predicen un cert canonje á la vita del Masnou. A cada punt diu mal dels republicans francesos y sobre tot del difunt Gambetta. 'L dia del temporal va tenir la barra de afirmar que 'ls pobres pescadors que havian mort era perque no estavan en gracia de Déu y no anavan sovint á la iglesia. ¡Quin consol pels infelissos que ploran la perdua de algú dels seus!

IMPORTANT

Per tota la setmana entrant veurá la llum l' *Almanach de la Campana de Gracia* per 1887. Text variat degut als més coneguts escriptors dibuixos y caricatures de Pellicer, *Apeles Mestres* y *Moliné*.

Los corresponals poden fer desd' are 'ls pedidos contant ab lo desqueto de costum.

FUGAS DE... PISTRINCHS.

Com que en aquest món tot torna, ja ha tornat altra vegada l' antiga moda, inventada en temps dels conservadors. Perque aquells usos no 's perdin y 'n quedin imatges vivas, tenim l'ovas comitivas de irregularisadors.

Pero aquest cop ja no 's tracta de filtracions petitetas, d' un grapat de mils pessetas, ó de vendas de tractats. No: 'l progrés en tot se fica, y estant de la cosa al tanto, també han suferit adclanto las irregularitats.

¡Y quin adelanto! A Cuba no s'è quants millons de duros, seguint la costum dels puros, se 'n han anat tots en fum. A Manila diu que falta una quantitat que abruma y á Madrid un' altra suma també ha fugit de la llum.

De manera que á horas d' ara, gracias á aquestas brometas, hi ha uns quants millons de pessetas que corran libres pel món. Lo govern sembla que 'ls busca, posant son ingení á proba, la pista diu que ja 's troba; pero eh resúmen, ¿hónt son?

Si 's tractés de donar cassa á un infelis periodista, ó d' empaytà á un socialista, ó á un pobre descami-at, en menos que 's canta un credo li plantarian la grapa d' una manera molt guapa. y 'l veuriam amarrat.

Ara no 's va tant de pressa, perque com que la materia es molt delicada y seria, tot s' ha de pesar ben bé. Y s' han de fè indagatorias, y corre secretarias, y passar dias y dias y embrutar forsa papè.

ELL Y ELIA.

—¡Ay cachito de cielo, cuánto te quiero!

—Cuydado, cuydado... mira que 'ls amos vigilan.